

[Thorndahl]

mende klart, at der ikke har været tale om nogen registrerbar ændring; der har simpelt hen været en umålelig virkning af en måneds kørsel med de midlertidige hastighedsgrænser, og det er den mest perfekte undersøgelse af virkningen af de midlertidige hastighedsgrænser.

Benzinselskaberne har klart kunnet fastslå i det tidsrum, hvor det rent faktisk er muligt objektivt at foretage en registrering af, om hastighedsgrænserne indebærer en benzinbesparelse eller ikke gør det, og har altså for alle syv store benzinselskaber fastslået, at det overhovedet ikke har været muligt at registrere nogen energieffekt af de midlertidige hastighedsgrænser. Og når dette ikke er tilfældet, er det i sig selv klart, at hastighedsgrænserne i energimæssig henseende må være så ubetydelige, at de bestemt ikke kan gennemføres ved en nødværgelovgivning med de meget alvorlige forudsætninger og perspektiver, der er i en sådan nødværgelovgivning.

Men selv om det rent faktisk skulle have været tilfældet, at der var en egentlig registrerbar benzinbesparelse ved at indføre de midlertidige hastighedsbegrænsninger, må der, sådan som forudsætningerne for bemyndigelseslovgivningen er bygget op, være en yderligere forudsætning, nemlig at det samfundsmæssigt var af så væsentlig betydning, at hastighedsbegrænsninger blev indført, som de blev i marts måned 1979 og ikke i april måned 1979, som de ville kunne være blevet ved almindelig lovgivning herinde i tinget. Det er altså den måneds effekt af de midlertidige hastighedsgrænser, der yderligere må være afgørende for, om man kan anvende bemyndigelseslovgivning i overensstemmelse med forudsætningerne i folketingets forhandlinger fra 1968.

Men var det af så afgørende samfundsmæssig betydning at få hastighedsgrænserne gennemført i marts måned i stedet for i april måned? I den debat, som jeg har ført i stort set alle de danske dagblade, har jeg været inde på dette problem og bl. a. dette spørgsmål, og mig bekendt – jeg har i hvert fald ikke læst noget og har fulgt ret meget med – er der ikke en eneste, der har imødegået det synspunkt kvalificeret, at det ikke – selvfølgelig ikke – var af nogen samfundsmæssig afgørende betydning at få hastighedsgrænserne indført i marts 1979 i stedet for i april

1979, og jeg har faktisk heller ikke fantasi til at forestille mig, at der er nogen, der kvalificeret kan argumentere for, at det var af så afgørende samfundsmæssig betydning, at vi fik de hastighedsgrænser indført i marts 1979 i stedet for i april 1979, at man kørte det uden om folketinget og uden om de mindretalsrettigheder, som vi har herinde i folketinget dels i kraft af grundloven, dels i kraft af vor forretningsorden.

Så jeg mener heller ikke, at man ud fra den tredje afgørende forudsætning kan sige, at de midlertidige hastighedsgrænser falder ind under bemyndigelseslovgivningens forudsætninger.

Det er derfor min helt klare opfattelse, at det var en meget uheldig disposition, man foretog dengang. Det havde været helt rimeligt at indføre et forslag om at begrænse hastighederne på vore motor- og landeveje ved sædvanlig lovgivning, også helt klart i overensstemmelse med vort energipolitiske sigte og den pakke, som vi i øvrigt fik i forlængelse af den aftale, som man traf i Det internationale Energiagentur. Den har været kørt igennem i samme tempo, som vi har gennemført anden lovgivning i i den forbindelse her i folketinget, og det har ikke været noget problem.

Så skal jeg bare til sidst knytte nogle enkelte bemærkninger til hr. Søren Hansens synspunkter. Han taler netop om, at man jo, afhængigt af de varierende vurderinger vedrørende forsyningsituation, krigsudbrud osv., kunne indføre eller ophæve de midlertidige hastighedsgrænser med en 8–14 dages mellemrum, og det ville man så have gjort, hvis man havde fulgt fremskridtspartiets synspunkter. Jeg mener, det er en noget urimelig måde at argumentere på, hr. Søren Hansen. Det synspunkt, jeg har stået for i debatten, og det synspunkt, vi har ført frem i debatten, er ikke, at man ikke skulle indføre hastighedsgrænser, som sket er, også ud fra et energipolitisk synspunkt. Vi har bare argumenteret for, at det ikke kan gøres rimeligt eller lovligt i overensstemmelse med bemyndigelseslovens forudsætninger ved at gøre det på baggrund af den bemyndigelseslov.

Derimod havde det været helt klart inden for de muligheder, der er, at gennemføre det ved sædvanlig lovgivning. Det er det eneste synspunkt, der er gjort gældende, og grunden til, at vi har følt os foranlediget til at tage det